

skab hendes Øjne, Kinder og Hals, indtil hun med et lille Skrig stødte ham fra sig og ilede bort. Saa opløftede han en tavs Latter, mens han saa' hende springe ned ad Voldens Skraaning og forsvinde i Mørket. —

Der gik nu Uger og Maaneder, ja hele Sommeren forløb; og trods den Regelmæssighed, hvormed de to Gange ugentlig mødtes, og den Uforsigtighed, de begik ved at henlægge deres stadig ømmere Afskedsscene til Nyboders umiddelbare Nærhed, var der endnu ingen, der vidste det mindste om deres Forhold, . . . ingen, uden Trine. For dette enfoldige lille Pigebarns synske Kærligheds-Instinkt kunde intet af, hvad der angik hendes Herre og Mester, længe forblive u-aabenbaret. Desuden havde Per en Gang maattet gribe til den Udvej at gøre hende til sin Fortrolige for at faa et vigtigt Brev bragt over i Nabo-gaarden, — hvilket vanskelige og ingenlunde ufarlige Hverv hun havde udført som en Slags guddommelig Sendelse. Under det selvopfundne Paaskud at skulle hente en Klemme, der var blæst over Plankeværket, skaffede hun sig Adgang til Mester Jacobæus' velbefæstede Hus og overbragte lykkeligt sit hemmelighedsfulde Budskab i de rette Hænder.

Saa optaget Per nu end var af sin blonde Fransisca, forsømte han derfor ikke sine Studier.